

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Са писцем Бранком Стевановићем упознала сам се у читанци читајући „Причу из ормара“.

„Овако је то било“ су приче разнолике, занимљиве, приче које буде машту за писањем и стварањем. То нису класичне приче о некој размаженој принцези која треба да се уда или о неком витезу који се бори против змаја. Ово су приче попут прича Дејана Алексића или Игора Коларева о којима се размишља. Допада ми се „Помахнитала прича“ која је бунтовна, млада, на прагу пубертета. Сматра да није довољно занимљива. Моју пажњу посебно је привукла прича „Слово о речима“. Читајући ову причу научила сам нове речи као што су „палиндром“ и „анаграм“. На интернету сам претраживала њихово значење. Знам и ја један палиндром: Мића и Аћим. „Прича из ормара“ је прича о писцу који пише шћућурен иза ормара док га посматра паук Плетко Стихоклепко. Насмејала сам се стиховима паучића и замишљала сам каква би то песма била о несрећној љубави са мушицом. Издвојила бих и причу „Муке са Деда Мразом“ и питање које ме је мучило док сам била мала: „Да ли он стварно постоји?!“. Сваке године пишеш писмо о новогодишњим жељама, па те родитељи шетају по тржном центру и запитују да ли ти се нешто свиђа. И на крају, када сазнаш одговор и даље ти је лепо док замишљаш тог дебељушкастог декицу како носи џак и оставља поклон испод јелке.

Има ту још много идеја за писање и размишљање, али оставићемо и за други пут, да не откривам много.